

Miladin:

Pri stričku-fotografu.

— Kaj ti je, porednica,
kaj v papir se smeješ?
Ah, že vem, razglednica —
z njo od strica speješ? —

„Kaj ne veste, one dni,
ko pri njem sem bila,
mi je rekel: Minka ti,
predme boš stopila!

Krepko si zraunaj telo,
ravno, nič postrani!
Zdaj boš videla, kaj bo:
mirno! nič ne gani! —

Pa je v neko črno stvar
le za hip pogledal.
Krasen zdaj te čaka dar!
mi je še povedal.

Ko poteče osmi dan,
zopet pridi k meni,
pa podam ti dar izbran:
sliki dovršeni.

Danes, ko sem tja prišla,
krasni dar poda mi.
„Ah“! sem se začudila —
brž pokažem mami!

A še preden sem odšla,
sem se zahvalila.
Tak vesela sem bila,
da sem poskočila.

„Hvala lepa stokrat vam,
striček moj preblagi!
Brž zdaj moram še drugim
in pa k mamki dragi!“

Tako sem se, mamica,
stričku zahvalila.
Oh, povejte, mamica,
sem li prav storila?

— Res si ved'a se lepo,
ljubo dete moje!
Pa pokaži sliki, no, —
oh, kakó lepo je!

Čist in raven ti je stas,
bela je obleka,
moder čez obleko pas —
vitka si kot smreka.

U črnih kitah ti lasje
segajo na krilo —
da bi le darilce te
préveč ne motilo!

Kar le brž ga shrani kam,
da se ne pokvari;
tebe pa nedolžno nam
ljubi Bog obvari!

